

[Keld Andersen.]

mærkninger, skyldes det, at jeg gerne har villet understrege det konservative folkepartis synspunkter om den såkaldte salamimetode. Lad det samtidig være en genopfriskning af vort standpunkt på dette område for hr. Møller Andersen og andre socialdemokrater, der så flittigt i pressen har skrevet, at det konservative folkeparti ikke vil medvirke til at stoppe disse urimelige moderniseringer.

Mens vi således er enige med socialdemokratiet i det ønskelige i at stoppe førnævnte moderniseringer, er vi til gengæld så meget mere uenige, når det drejer sig om lovforslag nr. L 133, der efter min opfattelse umiddelbart vil bremse yderligere udstykning af ejerlejligheder og på længere sigt totalt vil stoppe denne boligform, men dette sidste er helt givet også hensigten. Jeg tror, socialdemokratiet er enig med mig i denne vurdering, desværre. For forholdet er jo nemlig det, at der her er tale om to diametralt modsatte politiske opfattelser. Socialdemokratiet ønsker denne boligform stoppet, mens vi i det konservative folkeparti er af den opfattelse, at folk frit skal kunne vælge den boligform, de ønsker. Hertil kan jeg så føje, at vi mener, at en ejerlejlighed er en god og en sund boligform, hvorom man yderligere kan sige, at de seneste års salg af ejerlejligheder har bekræftet, at det tillige er en populær boligform. Vi må alle erkende, at der findes mennesker, som ønsker at eje deres egen bolig, men som ikke er interesseret i at klippe hæk og passe have. For disse mennesker er en ejerlejlighed et glimrende alternativ, og derfor skal de efter vor opfattelse – men altså ikke efter bl. a. socialdemokratiets og venstres – have mulighed for at vælge denne boligform, nøjagtig som de selv skal have lov til at træffe valget mellem f. eks. at bo i et parcelhus og at bo til leje.

Jeg ved, at partiet venstre tidligere har udtrykt sympati for de synspunkter om ejerlejligheder, som jeg her har berørt, men jeg må desværre opfatte venstres deltagelse i dette forlig, der som sagt stopper for yderligere udstykning af ejerlejligheder, som en bekræftelse på, at den har man ikke længere.

Det er i øvrigt min opfattelse, at lovforslag nr. L 133 indeholder en så restriktiv lovgivning, at det burde være i strid med den liberale grundholdning, som venstre normalt ønsker at give udtryk for. Men det er altså set fra venstres synspunkt ikke tilfældet, og den sag må

partiet så selv klare med sine vælgere. Jeg forstår, at partiet venstre havde et så stærkt behov for at være med til noget her i dette ting. Det er en tanke, jeg kan sympatisere meget med, og det skulle glæde mig, såfremt venstre igen vil indtage en mere positiv og arbejdsvillig holdning her i tinget, men jeg kunne unægtelig have ønsket mig, at partiets repremiere var sket i en anden sag end denne. Jeg må konstatere, at der ud over at være skiftet ordfører i partiet venstre fra første til anden behandling også er skiftet opfattelse. Jeg vil gerne citere fra første behandling af denne sag, Folketings-tidende 1976-77, 2. samling sp. 1647, hvor venstres daværende ordfører, hr. Christopher-sen, udtalte sig meget klart:

» . . . inden vi går i gang med disse forhandlinger, at vi på den anden side heller ikke vil være med til at ændre lovgivningen således, at normal udstykning umuliggøres. De misbrug, man måtte kunne påvise, skal ikke bruges som begrundelse for en generel indskrænkning af mulighederne for en boligform, som vi principielt er tilhængere af.«

Det var venstres opfattelse dengang. Jeg forstår, at man ikke længere har den samme opfattelse på dette punkt.

Om lovforslaget om ejerlejligheder må vi altså konstatere, at socialdemokratiet ikke kunne modstå fristelsen, når man nu skulle ændre loven, til at nå yderligere et meget stort skridt på vejen til et totalt stop for ejerlejligheder. Når man nu havde fat i fuglen for at klippe dens vinger, ja, så valgte man totalt at stække den. Man sætter ikke alene en stopper for udstykning af ejerlejligheder med denne lovgivning, men man stiller desuden en række krav til fremtidige moderniseringer, som må frygtes at føre til en meget stærk opbremsning af moderniseringerne af den gamle boligmasse, som man altså på denne måde overgiver til forfald netop på et tidspunkt, hvor moderniseringer mange steder var hårdt tiltrængt og af andre årsager meget ønskelige.

På denne måde er man ikke alene med til at straffe de lejere, hvis interesser man ellers påberåber sig at varetage, men man indfører desuden en lov, som på det her nævnte område vil få meget uheldige følger for beskæftigelsen.

Lad mig herefter gøre et par enkelte bemærkninger om lovforslagets punkter som begrundelse for de fremførte synspunkter, idet jeg i øvrigt vil henvise til de bemærkninger i betænkningen, som er fremsat af det konser-